

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 2/12
Люксембург, 24 януари 2012 г.

Решение по дело C-282/10
Maribel Dominguez/Centre informatique du Centre Ouest Atlantique,
Préfet de région Centre

**Директивата относно организацията на работното време не допуска
национална правна уредба, която обуславя правото на платен годишен отпуск
от действителното полагане на труд за не по-малко от десет дни**

*Работникът не губи правото на платен годишен отпуск, когато е в надлежно предписан
отпуск по болест, независимо дали това се дължи на заболяване или на злополука,
настъпила на работното място или другаде*

Директивата относно организацията на работното време¹ въвежда задължение за държавите членки да предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че всеки работник ще има право на платен годишен отпуск от най-малко четири седмици в съответствие с националното законодателство (член 7).

През ноември 2005 г. г-жа Dominguez претърпява злополука по пътя между жилището и работното ѝ място. Вследствие на злополуката тя ползва отпуск по болест в периода от 3 ноември 2005 г. до 7 януари 2007 г. Г-жа Dominguez се обръща към френските съдилища с искане да ѝ бъде признато правото на платен годишен отпуск от 22,5 работни дни за този период, което нейният работодател, Centre informatique du Centre Ouest Atlantique („CICOA“), ѝ е отказал, или евентуално да ѝ се заплати обезщетение за неизползван отпуск в размер на около 1 970 евро. Г-жа Dominguez всъщност поддържа, че злополуката по пътя е трудова злополука и се урежда от същите правила като последната. Според нея при изчисляването на платения ѝ отпуск периодът на спиране на изпълнението на трудовия ѝ договор вследствие на злополуката по пътя би следвало да се зачита за период на действително положен труд. Тъй като искането ѝ не е уважено, г-жа Dominguez подава касационна жалба.

Cour de cassation (Касационният съд на Франция) запитва Съда дали е съвместима с директивата френската правна уредба, която обвързва възникването на правото на платен годишен отпуск с условието служителят да е работил не по-малко от десет дни (или един месец преди февруари 2008 г.) при един и същ работодател през референтния период (по принцип една година). Същевременно френската правна уредба признава за период на действително положен труд например времето, през което изпълнението на трудовия договор е било спряно поради трудова злополука, без да споменава злополуката по пътя към или от работното място.

В постановеното днес решение Съдът отговаря, първо, че директивата трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална разпоредба, която обуславя правото на платен годишен отпуск от наличието на период на действително полагане на труд не по-малко от десет дни (или от един месец) през референтния период.

Съдът напомня, че правото на платен годишен отпуск трябва да се счита за особено важен принцип на социалното право на Съюза, който не може да бъде дерогиран и който националните органи могат да прилагат само в изрично определените от директивата рамки. Макар да могат да определят условията за упражняване и осъществяване на правото

¹ Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3).

на платен годишен отпуск, държавите членки не могат да обвързват с каквото и да е условие неговото съществуване и да изключат самото възникване на това право, предоставено изрично на всички работници.

Освен това Съдът потвърждава, че директивата не прави никакво разграничение между работниците, които отсъстват поради отпуск по болест през референтния период, и работниците, които действително са полагали труд през този период². Поради това, когато става дума за работници в надлежно предписан отпуск по болест, държавите членки не могат да обвързват правото им на платен годишен отпуск, признато от директивата на всички работници, със задължението за действително полагане на труд през референтния период.

Второ, Съдът уточнява, че когато прилагат вътрешното право, националните съдилища трябва да го тълкуват доколкото е възможно в светлината на текста и целите на директивата. За да гарантира пълната ефективност на директивата, националният съд ще трябва да провери дали може да тълкува националното право така, че отсъствието на работника поради злополука по пътя към или от работното място да може да се приравни на отсъствие поради трудова злополука. В това отношение Съдът подчертава, че съгласно директивата правото на всеки работник на платен годишен отпуск не бива да се накърнява, независимо дали е бил в отпуск по болест през референтния период вследствие на злополука, настъпила на работното място или на друго място, или вследствие на заболяване от каквото и да е естество или произход.

В случай че не е възможно националното право да се тълкува така, че да съответства на директивата, националният съд ще трябва да провери дали работник като г-жа Dominguez може пряко да се позове на директивата. В това отношение Съдът най-напред констатира, че от гледна точка на съдържанието си разпоредбите на директивата са безусловни и достатъчно точни, за да могат лицата да се позовават на тях пред националните съдилища срещу държавата членка. По-нататък, тъй като лицата не могат да се позовават пряко на директивите срещу частноправни субекти, националната юрисдикция ще трябва да провери дали е възможно директивата да бъде изтъкната в спора със CICOA, което зависи от това в какво качество е действало то в случая (като субект на частното право или като орган на публична власт). Ако е възможно позоваване на директивата срещу CICOA, националната юрисдикция ще трябва да остави без приложение всички национални разпоредби, които ѝ противоречат.

Ако това не е възможно, г-жа Dominguez би могла да предяви иск срещу държавата, за да получи евентуално обезщетение за вредата, претърпяна поради нарушението на правото ѝ на платен годишен отпуск по директивата³.

Трето, Съдът счита, че директивата позволява на държавите членки да предвидят платен годишен отпуск с различна продължителност в зависимост от причината за заболяването, при условие че тази продължителност е по-голяма или равна на гарантираната от директивата минимална продължителност от четири седмици.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

² Решение на Съда от 20 януари 2009 г. по дело Schultz-Hoff и др. ([C-350/06](#) и [C-520/06](#)), вж. също [Прессъобщение № 4/09](#).

³ Решение на Съда от 19 ноември 1991 г. по дело Francovich и др. ([C-6/90](#) и [C-9/90](#)).

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106